

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 4C/48/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514201223
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Sroková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2016:8514201223.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou JUDr. Janou Srokovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamieta.

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamieta.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou Okresnému súdu vo Vranove nad Topľou dňa 27.09.2012 sa žalobca domáhal od žalovanej zaplata náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 604,83 eur.

Svoju žalobu odôvodnil tým, že ako veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX navrhovel súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti povinnému: D. J., nar. XX.X.XXXX. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu povinnosti zaoberať sa touto žiadosťou a rozhodnúť o nej v zákonom stanovenej dobe. Podľa žalobcu v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, ak exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.01.2011 a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 328 dní). Konanie pritom začalo dňa 8.3.2010 a to napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Navrhovateľ ďalej v návrhu uvádza, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými priet'ahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia vykonaním exekúcie a rozhodnutím o nej.

Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonania exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. I Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mal za to, že postup exekučného súdu mu zamedzil správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Žalobca ďalej argumentoval tým, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, spôsobila v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov (vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov), ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil žalobca požiadavkou na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 604,83 eur. Výpočet uskutočnil alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, poukazujúc na rozhodnutia ústavného súdu /napr. III.ÚS 203/06-25, III. ÚS235/04, III.ÚS 347/05/ t.j. 660,- eur za každý rok poznačený prieťahmi.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením č.k. 9C/248/2012-7 zo dňa 8.10.2012 spojil veci vedené pod sp. zn. 9C/248/2012, 9C/249/2012, 9C/250/2012, 9C/251/2012, 9C/252/2012, 9C/253/2012, 9C/254/2012, 9C/255/2012, 9C/256/2012, 9C/257/2012, 9C/258/2012, 9C/259/2012 na spoločné konanie s tým, že budú vedené pod sp. zn. 9C/248/2012.

Uznesením sp. zn. 20NcC/53/2012 zo dňa 19.10.2012 Krajský súd v Prešove vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou a vec prikázal tunajšiemu súdu.

Súd doručil účastníkom konania poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, žalovanej spolu s návrhom a vyzval ju, aby sa k nemu vyjadрила.

Žalovaná v písomnom vyjadrení uviedla, že so žalobou nesúhlasí. Konštatovala, že podanie žalobcu je potrebné vyhodnotiť za zmatečné. Žalobca uvádzal ako dôkazy odkaz na exekučný spis, v skutočnosti teda prenáša dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno je na žalobcovi. Žalovaná navrhla konajúcemu súdu aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku uvádzajúc, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Zo žaloby nie je zrejmé, z akého titulu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní, žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie. Žalovaná poukázala na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli na súd doručené prvé žaloby vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty v zmysle zákona, ale skôr. Preto ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody na príslušnom orgáne.

K uplatnenému nároku žalovaná uviedla, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tri podmienky: existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu žalovaná uviedla, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15 - dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15 - dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. K námietke žalobcu, že exekučný súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, žalovaná uviedla, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 60/2011-13 zo dňa 3.3.2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 a ďalších vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá.

Pri existencii prieťahov v konaní žalovaná poukázala na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenie sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní a pod.

Ďalej žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal vznik a ani výšku škody. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, ani existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Žalovaná mala ďalej za to, že rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom, žalobca však mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobe namieta. Žalobca tiež nepreukázal, že by mu súd v prípade podania novej žaloby týkajúcej sa nárokov zo zmluvy o úvere priznal tieto nároky od dlžníkov v sume, v ktorej ich požaduje od žalovanej a že jeho pohľadávka je nevyožiteľná v dôsledku pochybenia exekučného súdu.

Žalobu žiadala zamietnuť aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom exekučného súdu.

K nemajetkovej ujme uviedla, že žalobca nepreukázal tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať náhrada v peniazoch. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, odporca uviedol, že pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe, frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalobca nekonkretizoval, v čom spočíval "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov" žalobcu, a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu". Rovnako požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou.

Uznesením č. k. 4C/121/2012-38 zo dňa 09.12.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.12.2013 súd vylúčil na samostatné konanie všetky spojené veci pôvodne vedené Okresným súdom vo Vranove nad Topľou.

Súd vo veci v zmysle ust. § 115a ods. 2 O.s.p. a §§ 200ea a 156 ods. 3 O.s.p. bez nariadenia ústneho pojednávania vyhlásil verejne rozsudok vo veci na základe vykonania dokazovania oboznámením sa s písomným vyjadrením žalovanej, pripojeným spisom Okresného súdu Vranov nad Topľou 3Er/368/2010, návrhom žalobcu na prerušenie konania, ostatným spisovým materiálom a zistenia tohto skutkového stavu.

Žalobca sa domáha od žalovanej zaplataenia náhrady majetkovej škody 125 eur a sumy 604,83 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená tým, že Okresný súd Vranov nad Topľou nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (v exekučnej veci vedenej na OS Vranov nad Topľou pod sp. zn.3Er/368/2010, resp. nezákonným rozhodnutím súdu, ktorého výsledkom bola podľa jeho názoru prekážka veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Ako vyplýva zo spisu OS Vranov nad Topľou sp. zn. 3Er/368/2010 súdu bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 29.4.2010. Spolu s touto žiadosťou žalobca ako oprávnený predložil aj exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 14724/09. Súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora uznesením č. k. 3Er/368/2010 zo dňa 7.12.2010 tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.01.2011.

Žalobca zastúpený právnym zástupcom bol uznesením č.k. 4C/121/2012-18 zo dňa 22.03.2013, ktoré prevzal dňa 09.04.2013 poučený o jeho procesných právach a povinnostiach, okrem iného aj ust. § 120 ods. 4 O.s.p. Následne bol súdom opakovane vyzývaný podaniami zo dňa 11.7.2013, ktoré si prevzal dňa 30.7.2013 a zo dňa 11.4.2014, ktoré si prevzal dňa 16.4.2014, aby súdu doložil listinné dôkazy na ktoré poukazuje v žalobe a to, aby oznámil číslo exekučného konania /Er spisu/ z ktorého si uplatňuje nárok, dôkaz o počte dní bezdôvodnej nečinnosti súdu, dôkaz o tom, kedy bola doručená súdu žiadosť o vydanie poverenia, dôkaz o tom, kedy bolo vydané poverenie alebo zamietnutá žiadosť o jeho vydanie, dôkaz o tom kedy bolo doručené rozhodnutie súdu, dôkaz o tom, že zrealizoval kroky na odstránenie prietahov t.j. že využil určitý postup nápravy na urýchlenie konania, aby špecifikoval titul na základe ktorého si uplatňuje škody, aby predložil dôkaz o vzniku a o výške škody, o vzniku nemajetkovej ujmy a o tom, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch a dôkaz o tom, že žalobca postupoval podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a písomne požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, z ktorého bude zrejmé, kedy si takýto nárok uplatnil a doručil ho žalovanej.

Právny zástupca na výzvy súdu nereagoval, listinné dôkazy nepredložil. Súdu doručil znalecký posudok č. 1/2013 z 24.6.2013 a znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17.1.2014, ktorý vypracovala na jeho zadanie Ekonomická univerzita v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti Pohotovosť s.r.o. Taktiež je v reg. SprO pod č. 807/2014 na tunajšom súde založené stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovanej, kde žalobca s vyjadrením žalovanej a jej argumentáciou nesúhlasí. Žalobca zároveň v priebehu konania žiadal prerušiť konanie do rozhodnutia Okresného súdu prešov vo veci 7C/6/2010 žalobkyne X. T. proti žalovanej v 1. Rade Slovenskej republiky a v 2. Rade Pohotovosť, s.r.o., kde boli Európskemu súdu položené prejudiciálne otázky, ktoré podľa názoru žalobcu majú veľký význam pre rozhodovania aj v predmetnej veci.

Na základe uvedeného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola

spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 6 ods. 4 zákona 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania jednotlivých žalôb), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plyní premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.6.2011 do 31.12.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúmava.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1.6.2011 do 31.12.2011) podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa § 243 ods. 1 zákona 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o znení a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, tento zákon sa vzťahuje aj na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona.

Súd po vykonaní dokazovania a po zhodnotení dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dospel k názoru, že žaloba nie je dôvodná a nemožno jej vyhovieť.

Žalobca sa v predmetnom konaní domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu OS Vranov nad Topľou v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn.3Er/368/2010.

Pokiaľ ide o žalovanou namietané nedostatky žaloby, súd konštatuje, že žaloba v zmysle § 79 ods. 1 O. s. p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, z petitu žaloby ja zrejmy uplatnený nárok žalobcu, i keď súd plne súhlasí s argumentáciou žalovanej, že žalobca by mal jasným spôsobom identifikovať súdne konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda, o to zvlášť, že v namietanom súdnom konaní bol účastníkom konania. Tvrdenie žalobcu, že nemá vedomosť o spisovej značke súdu je zjavne zavádzajúce, keďže mu bolo doručované uznesenie, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá a ktoré obsahovalo tak spisovú značku súdu, ako aj spisovú značku exekútora.

Žalovaná vznikla vo vyjadrení k žalobe námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenia poverenia pred dňom 23.04.2009. Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania a dospel k názoru, že právo žalobcu domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v tomto prípade nie je premlčané - v exekučnom konaní 3Er/369/2010, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 20.4.2010, teda až po dni 23.04.2009.

V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Žalobca v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že v každej veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú žalovaná nereagovala pozitívne. Z vyjadrenia žalovanej vyplýva, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo strany žalovanej boli doručené dňa 23.4.2012. Žaloba bola doručená súdu dňa 27.09.2012 t.j. predčasne, pred uplynutím 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody do 6 mesiacov odo dňa prijatie žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí nárok na náhradu škody, môže s poškodený domáhať nároku na súdu. Ak tak učiní skôr, ide o predčasne podanú žalobu, čo predstavuje dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu predčasnosti. Do podania žaloby na súd síce 6 mesačná lehota neuplynula, avšak súd vo veci rozhodoval až po uplynutí 6 mesačnej lehoty od prijatia predmetnej žiadosti, preto súd žalobu nepovažoval za predčasne podanú.

Podľa právnej úpravy sa za nesprávny úradný postup považuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom

chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Právo na náhradu škody pritom má len ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Vo všeobecnosti v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť pre naplnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci kumulatívne splnené všeobecné podmienky, a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Žalobca však v konaní nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu.

V predmetnej veci vidí žalobca nesprávny úradný postup OS Vranov nad Topľou v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oneskorene, keď súd bol bezdôvodne nečinný podľa jeho názoru viac ako 328 dní, pretože exekučné konanie podľa tvrdenia žalobcu začalo dňa 8.3.2010 a exekučným súdom bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 30.1.2011.

Po preskúmaní exekučného spisu však súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 29.4.2010 a až od tohto dňa plynie súdu lehota na rozhodnutie. O tejto žiadosti bolo rozhodnuté súdom uznesením č. k. 3Er/368/2010 dňa 7.12.2010, čiže k rozhodnutiu o žiadosti nedošlo po takej dobe ako tvrdí žalobca.

Aj keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012 zastáva názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona, je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z vyššie uvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy a pod. (viď znenie § 9 citovaného zákona s účinnosťou od 1.1.2013). Uvedené je dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prietahy konaní, resp. porušenia ústavného práva, ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si navrhovateľ nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na majetku. I keď predmetom konania o nárokoch žalobcu je skúmanie nesprávneho úradného postupu súdu a s tým vzniknutú majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu, súd považuje za správne poukazovať i na rozhodnutia Ústavného súdu SR, pretože v konaniach pred ústavným súdom, kde sa posudzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa v podstate skúmajú a vyhodnocujú tie isté okolnosti, ako je zákonná lehota na rozhodnutie, ostatné okolnosti prípadu, úkony súdu, úkony účastníka konania, zložitost' veci a podobne. Súd má za to, že nemožno všeobecne rozhodnutie súdu po zákonom stanovenej lehote posudzovať bez ďalšieho ako nesprávny úradný postup súdu.

Žalobca ďalej namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 44 ods.2 zákona č.233/1995 Z.z.. V tejto súvislosti dospel súd k záveru, že čo sa týka tvrdeného nesprávneho úradného postupu zamietnutím vydania poverenia na vykonanie exekúcie, nemohlo sa jednať o nesprávny úradný postup, ale len o nezákonné rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 6 ods. 4 zákona 514/2003 Z. z., ktorého výsledkom bola podľa názoru žalobcu prekážka veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. K tomu by chcel súd uviesť, že za nesprávny úradný postup nemožno považovať taký postup, ktorý našiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Podľa názoru súdu takéto rozhodnutie, ktorým bolo odmietnuté vydanie poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi, nebolo ani nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ani sa nejednalo o nezákonné rozhodnutie, ktorým by orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc v zmysle § 6 ods. 4 zákona 514/2003 Z. z. Dôvodom pre odmietnutie vydania poverenia v predmetnom exekučnom konaní, bola totiž nezákonnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Skúmaním rozhodcovskej doložky exekučný súd nepreskúmal vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako je uvedené napr. v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/144/2012. V tomto rozhodnutí NS SR je uvedené, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu a to v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, pričom tak môže urobiť na návrh účastníka konania ako aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku). Je v kompetencii exekučného súdu skúmať tak formálnu ako aj materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu.

Súd tak na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie už prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu a to existenciu nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou žalovanej a dospel k záveru, že žalobca ich v konaní nepreukázal.

Súd mal za to, že pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v konaní proti dlžníkovi, je pre prípad, že by existovala možnosť vzniku škody, možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný žalobca preukázať. Žalobca však v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody. Súd mal zároveň za to, že uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti oprávneným zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie obdobne ako uznesenie okresného súdu o zastavení exekučného konania prelomí materiálnu právoplatnosť rozhodcovského rozsudku, pričom zároveň zaniká prekážka rozsúdenej veci. Nadobudnutím právoplatnosti napadnutého uznesenia pre oprávneného odpadá prekážka *res iudicatae* na uplatnenie jeho práva na súde. Súd sa preto nestotožnil s tvrdeniami žalobcu o tom, že v dôsledku postupu exekučného súdu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku došlo k vytvoreniu stavu zakladajúceho reálnu nevyožiteľnosť istiny a mal za to, že žalobcovi nemohla vzniknúť majetková škoda vo výške náhrady istiny s príslušenstvom, keďže táto mohla byť opätovne priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo žalobcu. Žalobca však toto dôkazné bremeno neunesol (nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz) a nepreukázal ani splnenie druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu v časti vzniku majetkovej ujmy.

Súd sa síce oboznámil so znaleckým posudkom č. 1/2013 a 1/2014, ktorý žalobca založil do registra Spr. tunajšieho súdu. Ako však vyplýva z tohto posudku, v tomto bola vypočítaná priemerná výška škody (teda priemerovali sa náklady na počet posudzovaných konaní, čiže z výsledku znaleckého posúdenia je možné vyvodiť, že v každom posudzovanom exekučnom konaní došlo k rovnakým úkonom), a to rozdelená na škodu spôsobenú v exekučných konaniach pri rozhodovaní o žiadostiach o udelenie poverenia a na škodu spôsobenú v exekučných konaniach, kde navrhovateľ ako oprávnený žiadal o zmenu exekútora. Súdnym znalec pritom všetky náklady nad určitý priemer vypočítaný z predchádzajúceho obdobia pripísal skutočnosti, že tieto náklady vznikli v súvislosti s omeškaním súdov s rozhodnutím v tej ktorej exekučnej veci.

Súd by chcel v súvislosti s týmto znaleckým posudkom poukázať na posledný odsek na s. 4 tohto posudku, podľa ktorého pri vypracovaní znaleckého posudku sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Podklady boli kontrolované len po formálnej stránke. Vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a účtovných výstupoch je garantovaná poskytovateľom informácií. Ako vyplýva z tohto posudku, znalecký ústav sa v tomto posudku zaoberal len výškou škody, avšak vôbec sa nezaoberal tou skutočnosťou, či žalobcovi táto škoda, majetková aj nemajetková, vznikla. Z tohto dôvodu súd na tento znalecký posudok pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

Žalobca sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty, resp. vydanie nezákonného rozhodnutia exekučným súdom automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, resp. nezákonného rozhodnutia, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade

s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobca uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca však svoje tvrdenia nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd nemôže žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe takýchto jeho tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučením. V predmetnom konaní však nedošlo k žiadnemu porušeniu práv žalobcu, preto mu ani nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca zároveň nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch.

Súd mal ďalej za to, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený, nestačí ak je iba sprostredkovaný.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenom v uznesení zo dňa 9.12.2010 pod sp. zn. IIÚS545/2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a to v každom štádiu exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vydanie exekúcie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 EP.

Taktiež Krajský súd v Prešove v konaní 1Co/121/2014 poukázal v odôvodnení rozsudku na to, že pri rozhodovaní o nárokoch uplatnených žalobcom v tomto konaní je potrebné vychádzať aj z judikatúry Ústavného súdu SR, pričom je potrebné použiť závery tohto ústavného orgánu aplikované v rozhodnutí IV. ÚS 606/2012, ktoré sa týkalo sťažnosti žalobcu v obdobnej veci. V nej bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná 15.8.2011, nasledovala výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy z 16.4.2012, ktorá bola predložená 4.5.2012 a uznesením z 5.10.2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Ústavný súd SR okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že sťažovateľ /žalobca/ podával žiadosti o udelenia poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Žalobca skutočne podával v danom období viacero exekučných návrhov, ktoré následne boli postupované súdu v podobe návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a po udelení takéhoto poverenia nasledovali ďalšie procesné návrhy napr. v podobe návrhu na zmenu exekútora. Teda platí, že žalobca musí vychádzať z daných technických a administratívnych možností súdu, ktorý má spracovať hromadné žiadosti a musí počítať aj s určitým zdržaním.

Žalobca teda v konaní nepreukázal nielen vznik majetkovej škody, ako ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani len to, že zo strany exekučného súdu v exekučnom konaní išlo o nesprávny úradný postup, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmov, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v dotknutých prípadoch zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., preto súd jeho žalobu zamietol.

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania, žalobca navrhol predmetné konanie prerušiť s odôvodnením, že pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 7C/6/2010 prebieha konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa

vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Podľa tvrdenia žalobcu v uvedenom konaní žalovaná navrhla položiť nasledovné prejudiciálne otázky :

1) môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia, vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkone rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia ?

2) V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu ?

3) Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škody, za ktorú má zodpovedať členský štát, možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4) Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

Podľa tvrdenia žalobcu zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok, má pre ďalší priebeh a rozhodnutie v tomto konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Súd poznamenáva, že o prerušení konania z uvedeného dôvodu, už niekoľkokrát rozhodol aj v iných konaniach, kde ide o rovnaký predmet sporu a tých istých účastníkov a tieto rozhodnutia boli potvrdené napr. aj uznesením KS v Prešove č.k. č.k. 5Co/143/2015-97 zo dňa 11.6.2015.

Krajský súd z potvrdzujúcim uznesení okrem iného poukázal na to, že aj ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. tak, ako napokon každé zákonné ustanovenie, sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s ústavou / čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky/. Keďže zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodíť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, musí sa všeobecný súd pri uplatňovaní procesného postupu podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. riadiť preto i požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku ústavy a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. /I. ÚS 21/00/ Slovenská republika má vnútroštátne pravidlo, ktoré umožňuje exekučnému súdu netrvať na materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku (porov. uznesenie Súdneho dvora Európskej únie práve vo veci žalobcu POHOTOVOSŤ/Korčkovská C-76/10; tiež rozsudok C-40/09 Asturcom). Spomínané pravidlo umožňuje preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul z hľadiska imperatívu dobrých mravov zákon stanovuje v § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31.12.2014, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Keďže zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, aby súd nemohol v rozhodnutí vo veci samej zároveň rozhodnúť aj o návrhu na prerušenie konania, resp. ak rozhodne o návrhu na prerušenie konania je povinný do právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania vyčkať s rozhodnutím vo veci samej, súd spolu s rozhodnutím vo veci samej zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Súd má za to, že takýto postup je právom dovolený a nedôjde k poškodeniu práv účastníkov konania. Iným procesným postupom súdu by došlo k porušeniu práv účastníkov konania na prejednanie vecí bez zbytočných prieťahov.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle, ktorého účastník ktorý má úspech vo veci má právo na náhradu trov konania, žalovaná si náhradu trov konania uplatnila avšak ich nevyčíslila

z obsahu spisu nevyplýva aby jej nejaké trovy vznikli, preto súd vyslovil, že jej právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p. sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.